

Sygn. akt II AKz 115/12

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA - Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA - Maria Mroziak-Sztykiel

SA - Anna Zdziarska

Protokolant: - st. sekr. sąd. Agnieszka Murzynowska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w sprawie D. S.

zażalenia wniesionego przez obrońcę ściganego

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 01 lutego 2012 r. sygn. akt VIII Kop 3/12

w przedmiocie przekazania ściganego i przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 607o§1 k.p.k.

postanawia:

1. uchylić zaskarżone postanowienie w zakresie pkt 1 i sprawę ściganego D. S. przekazać w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie,

2. w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych obejmującą 23 % podatku VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu D. S..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 01 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w. W. przekazał D. S. Władzom Republiki Federalnej Niemiec na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd w. B. T. nr (...) (...) z dnia 06 kwietnia 2011 r. pod warunkiem, że D. S. zostanie odesłany na terytorium RP po prawomocnym zakończeniu postępowania oraz przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na czas niezbędny do przekazania ściganego Władzom Republiki Federalnej Niemiec, nie dłużej jednak niż do dnia 04 kwietnia 2012r.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca ściganego, który zaskarżonemu postanowieniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

- art. 607o§1 k.p.k. poprzez nieodroczenie wykonania postanowienia o wydaniu osoby ściganej, mimo, że przeciwko niemu prowadzone jest postępowanie karne przez Sądem Rejonowymd. W. Ś. w. W.,

- art. 6071§ 1 k.p.k., art. 605§3 k.p.k. oraz art. 249§1 k.p.k. i art. 258§1 k.p.k. poprzez dalsze stosowanie wobec ściganego tymczasowego aresztowania, i nieuzasadnione przyjęcie, że tymczasowe aresztowanie wobec ściganego może być nadal stosowane, podczas gdy nie istnieje wobec ściganego przesłanka ukrywania się lub utrudniania postępowania karnego.

Konkludując skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie wobec ściganego tymczasowego aresztowania oraz odroczenie wykonania postanowienia o wydaniu ściganego do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko niemu na terytorium RP.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż jak wynika z akt sprawy przeciwko D. S. w dniu 12 stycznia 2012r. został skierowany do Sądu Rejonowego d. W. Ś. X. W. K. akt oskarżenia, sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą X K 31/12. Ponadto D. S. obecnie odbywa zastępczą karę aresztu w zamian za nieuiszczoną karę grzywny orzeczoną w sprawie II W 1561/10 Sądu Rejonowego. L..

Uwzględniając powyższe w tym miejscu zasadnym jest odwołanie się do przepisów art. 6070§1 i 2 k.p.k. Zgodnie z art. 6070§1 k.p.k. jeżeli przeciwko osobie ściganej jest prowadzone w kraju postępowanie karne o inny czyn niż wskazany w nakazie europejskim lub osoba ta ma odbyć w kraju za taki czyn karę pozbawienia wolności, sąd, wydając postanowienie o przekazaniu, może odroczyć jego wykonanie do czasu zakończenia w kraju postępowania karnego lub do czasu wykonania w kraju kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe Sąd I instancji winien rozważyć bardziej wnikliwie możliwość odroczenia przekazania D. S. władzom Republiki Federalnej Niemiec do czasu zakończenia postępowania karnego prowadzanego przez Sąd Rejonowy d. W. Ś. lub odbycia orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności, czego nie uczynił wskazując jedynie, iż zastosowanie art. 6070 k.p.k. mogłoby uniemożliwić wykonanie ENA. Sąd Okręgowy nie uzasadnił jednak w tym zakresie swojego stanowiska co uniemożliwia dokonanie instancyjnej kontroli trafności zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu powziął natomiast decyzję o jego de facto czasowym przekazaniu, albowiem Sąd ten przekazał D. S. pod warunkiem jego odesłania władzom RP po prawomocnym zakończeniu postępowania przez stronę niemiecką W tym miejscu należy więc odnieść się do treści art. 6070§2 k.p.k., który stanowi, że w sytuacji określonej w § 1 sąd, po powiadomieniu o jej zaistnieniu organu, który wydał nakaz europejski, może, na jego wniosek, czasowo przekazać osobę ściganą na warunkach określonych w porozumieniu zawartym z tym organem. Porozumienie takie powinno być sporządzone na piśmie i określać warunki przekazania, w tym zwłaszcza termin powrotnego przekazania osoby ściganej.

A zatem ów przepis umożliwia przekazanie ściganego pomimo toczącego się w kraju postępowania karnego lub konieczności wykonania kary pozbawienia wolności wobec ściganego. Wskazać jednak należy, iż zgodnie z tym artykułem czasowe przekazanie może nastąpić w momencie spełnienia warunków wynikających z tego przepisu. W szczególności niezbędny jest wniosek organu, który wydał ENA o czasowym przekazaniu osoby ściganej oraz zawarcie porozumienia pisemnego określającego warunki przekazania, w tym termin powrotnego przekazania osoby ściganej do Polski. Z akt przedmiotowej sprawy nie wynika, iż warunki te zostały spełnione, samo zaś twierdzenie Sądu I instancji, iż zastosowanie art. 6070 k.p.k. mogłoby uniemożliwić wykonanie europejskiego nakazu aresztowania jest niewystarczające, bowiem Sąd ten nie wskazał precyzyjnie w jaki sposób zastosowanie tego przepisu (art. 6070 k.p.k.) mogłoby wywołać wskazane skutki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji decydując o przekazaniu D. S. nie wziął pod uwagę treści art. 6070§2 k.p.k., a tym samym nie rozważył w należyty sposób całokształtu okoliczności występujących w przedmiotowej sprawie, w tym zasadności odroczenia bądź czasowego przekazania D. S. stronie niemieckiej.

Sąd Apelacyjny nie znalazł natomiast wystarczających podstaw do uwzględnienia zażalenia w zakresie uchylenia wobec ściganego tymczasowego aresztowania. Podane przez Sąd Okręgowy w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego postanowienia argumenty i okoliczności uzasadniają zasadność stosowania wobec D. S. izolacyjnego środka zapobiegawczego do czasu rozstrzygnięcia kwestii wykonania europejskiego nakazu aresztowania. Podnieść także należy, że w sytuacji ściganego nie zachodzą okoliczności określone w art. 259 k.p.k. uzasadniające uchylenie tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.